

Chorvatsko 2002 – Jižní cesta, loď TVRDI

Velkou devizou změny režimu v roce 1989 je kromě řady dalších možností kamkoliv vycestovat s možností poznávání těch destinací, které nám byly dlouho zapovězeny. Tak teď nostalgicky vzpomínám na první autobusový zájezd do Francie z odborářských fondů, první dovolené (alespoň pro mne a mou rodinu) v Itálii, Chorvatsku a Francii u moře s poznáním, že s ruštinou tam nevystačíme a tři roky francouzštiny na střední škole se z hlavy vykouřilo i to málo co se tam před 25 lety omylem dostalo.

A tak s Vaší tolerancí ke stařeckému sentimentu bych se chtěl podělit se zážitky z našich cest po Evropě, nebo spíše z našich plaveb. Po výletě lodí na dovolené ve Francii (Saint-Cyr sur Mer) do nádherných skalnatých zátok Le Trois Calanques jsem doma Káju přesvědčil na naši první dovolenou na lodi. S cestovkou GEOTOUR Zdeňka Kukala (www.geotour.cz mohu vřele doporučit hlavně cyklistům a turistům) jsme si rezervovali plavbu na lodi TVRDI na začátku září 2002. Tato loď je dlouhá 30m, široká 6,5m. Salon je na horní palubě, sprchy a WC na hlavní palubě. Kajuty třídy A (s vlastními sprchami a WC, 2lůžkové i 3lůžkové) jsou na hlavní palubě, kajuty třídy B (jen 2lůžkové – bez oken) v podpalubí. pojme 39 cestujících, posádku tvoří kapitán, lodní inženýr, 2 plavčíci a šéfkuchař.

Cestovali jsme z Prahy do chorvatské Baška Vody autobusem a bez zbytečných zastávek jsme dorazili do přístavu v sobotu v 10 hodin dopoledne. Už jsme se těšili na protažení po noci na sedačkách. Nalodění bylo naplánováno až na 14.hodinu, tak jsme odložili zavazadla a šli se projít a něco pojit. Mezitím přišel neočekávaně velký slejvák a naše zavazadla byla totálně nasáklá vodou. Po nalodění jsme museli naše oblečení sušit na horní kajutě. V naší kajutě není moc místa, ale velká skříň pobrala všechno, kufry pod postele. Dvoulůžková palanda, Kája dole, já nahoře. V noci tam bylo velké horko a já musel otevírat dveře do chodby, abych se neudusil. Kája zase dveře zavírala, protože se bála, že nás někdo ukradne.

Vyplouváme do Lovište na poloostrov Pelješac. Šéf Zdeněk Kukal (pro další už jen Zdeněk) nás seznámil s lodním řádem a s plánem plavby. Na uvítanou jsme dostali panáka Travarice (Kája si dala i za mne). Po 4 hodinách plavby loď zakotvila v přístavu Lovište kolem sedmé hodiny večer.

Uvítací večere byla slavnostní. Bramborová kaše, kuře a kdejaká zelenina. Točené Karlovačko bylo to nejlepší, melouna už jako zákusek nemusíme. Večerní procházka městečkem, kde údajně žijí volně šakali, byla jen na ukončení dlouhého dne. Kája spala umořená do půl sedmé, já jsem vstával těsně před snídaní v 8 hodin. Snídaně proběhla v pořádku, kromě flákance tvarohu na Kájiny elastáky. Nic nového pod sluncem. Bude hůř. Dopoledne jsme odpluli do Kučiště (asi 1 hod. plavby) na druhé straně poloostrova. Před obědem jsme se vykoupli v krásně teplé vodě u písčité pláže. Oběd, to byla legrace. Uzené maso, chléb, rajčata, kukuřice, meloun, k tomu točené pivo. Já snědl to uzené za oba, Kája zase vše ostatní. Příjemně najedeni, ale následovalo ještě druhé jídlo, lazaně (těstoviny, houby, parmezán). To už nešlo. K tomu ještě káva. Pak jsme vypluli na volné moře a loď zakotvila poblíž jednoho z ostrovů poblíž poloostrova Pelješac. Ze spuštěných schůdků, já a někteří další přímo z lodního zábradlí, jsme si užívali krásného počasí a koupání. ještě jsme použili kajaky, které jsou ve vybavení na lodi.

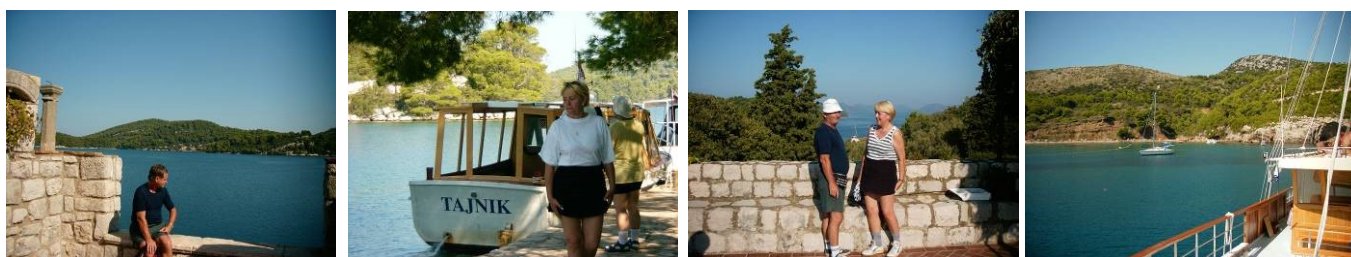

Navečer jsme odpluli do přístavu Trstenik, asi 2 hodiny plavby kolem poloostrova. Tam se už k nám přidali unavení a nadšení cyklisté z celodenní túry. Tady se zastavím s vysvětlením. Plavba na lodi je kombinovaná s cyklisty - KOLOLOŽ, někdy i s aerobickými cvičenci – FITLOŽ. V našem případě, souběžně s naší lodí plula ještě loď SILVA. Cyklisté většinou ráno po snídani odjedou na celodenní túru, ve středu jen dopolední odpočinkovou. Dají si kolem 70 km jízdy kolem pevniny po silnicích i šotolinových cestách. Jsou tu časté defekty z důvodu množství spadných ostrých trnů z keřů. Byli i tací, kteří na kolech doma moc nenajeli a už po 2 dnech s kolem praštili a přidali se k nám, turistům. Nás tedy zůstávalo na lodi osm, docela dobrá parta. Manželé z Lovosic, sportovci (bowling) z Hradce Králové, 2 studentky.

Vesničku Trstenik jsme prošli, Kája jako obvykle navštívila kostelíček, došli jsme až na skalní útesy. Večeře asi nic pro mne. Rybí polévka, omáčka s lilkem a brambory, hroznové víno. Vystačil jsem se suchým chlebem, který jsem zapíjel pivem. Kája si pochutnala. Po večeři Zdeněk zahrál na kytaru a zpívalo se. My jsme se později ještě prošli na místní plácek, kde hráli něco podobného jako pétanque, ale s většími barevnými koulemi. Pak už jsme si museli udělat místo na spaní, v kajutě je trochu zmatek.

Odplováme po snídani do přístavu Polača na ostrov Mljet, kde nás opustili kolaři. My pěší jsme se vydali na Veliko jezero, kde jsme lodí dopluli na ostrůvek s klášterem Světa Maria. Po prohlídce jsme lodí přeplavali na břeh jezera a odtud se vydali zpět do přístavu. Prošli jsme můstkem přes průplav mezi jezerem a mořem, pak jsme vystoupali na Mt. Veliki Gradac (157 m n.m.), odkud byl nádherný výhled na jezero i na přístav Polača, kde kotvila naše loď. Kája sice předpovídala, že nestihneme oběd na lodi, ale přesto jsme zdárně došli včas. Po vykoupaní v moři jsme si dali oběd – zapékané brambory se sýrem, telecí maso s tuňákem, k tomu 2 piva. Bylo to za zásluhy po náročném výšlapu. Odpoledne plujeme 2 hodiny do přístavu Okuklje na ostrově Mljet, kde se ještě koupeme v moři a čekáme na cyklisty. Nasadili jsme potápěčské brýle se šnorchlem a pozorovali jsme rybky, mušle, ježky a rostlinky. Pak jsme ještě hodinu pluli na ostrov Šipan do přístavu Šipanská Luka. Po večeři (polévka, maso na víně s noky, dort) jsme vyrazili dna podvečerní procházku, ale brzo jsme se usadili na zahradě přístavní krčmy. V chládku a s dobrou náladou jsme si dali po pivu a šli jsme spát.

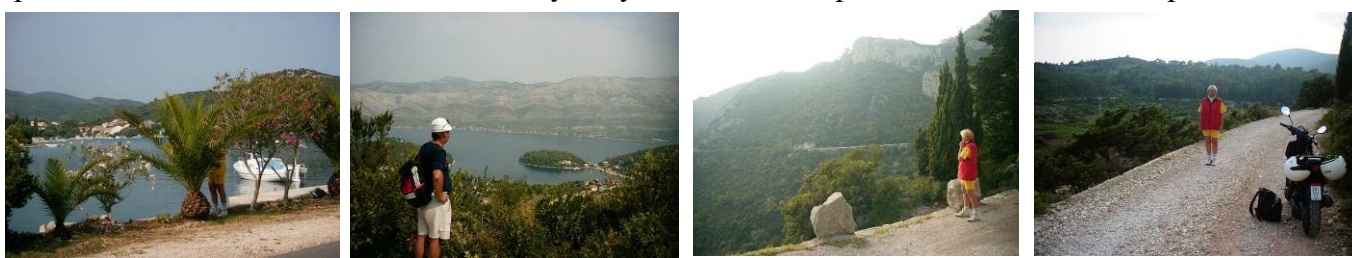
Po snídani jsme odpluli v deset hodin, kolem několika ostrovů loď zastavila na kotvě v zátoce Šunj ostrova Lopud. Plavali jsme se šnorchlem k útesům, pak jsme odpočívali na krásné písčné pláži a znova šnorchlovali. Krásná voda a to co bylo pod hladinou, nádhera. V zadaný čas jsme doplvali zpět na naši loď a během oběda (čevabčiči, op.brambory, dušený hrášek) jsme dopluli až do Dubrovníku. Měli jsme celé odpoledne a večer na prohlídku tohoto nádherného města. Z přístavu to bylo ¾ hod. pěšky do středu, ale to stálo za to. Prošli jsme celé hradby s krásnými pohledy na moře, město a okolí. Unavení jsme si na náměstí dali velké zmrzliny, které jsme si vychutnali na studených schodech u velké kašny na hlavním náměstí. Když jsme se vydali zpět do přístavu, přišla velká bouřka se slejvákem. Tak jsme zašli do čínské restaurace, kde jsme si dali klasické čínské jídlo, pivo a navrch kávu. Za mírného teplého deště jsme pak došli na naši loď. V půl desáté Kája zatáhla do kajuty, já ještě nějakou dobu studoval mapy a dobíjel baterie ve foťáku.

Původně chtěla Kája brzy po ránu zajít na tržiště, ale nakonec nikam nešla. Odplouvali jsme ještě před snídaní a po hodině jsme na chvíli zakotvili v přístavu Slano, kde nás opustili cyklisté. Pokračovali jsme ale hned dál, do zátoky Prapratno. Tam jsme se motorovým člunem z naší lodi dostali na břeh krásné pláže, ale my jsme mířili do kopce nad pláží. Pěšky jsme šli asi 4 km do městečka Ston. Vylezli jsme hradbami až na vršek městského opevnění s krásným výhledem na město a saliny – výroba soli z mořské vody, Kája si to trochu spletla se sádkami na ryby. Po návratu do města jsme si dali občerstvení a hledali možnost dopravy zpět k Prapratnu. Průvodkyně nám zařídila odvoz autobusem, který nás zavezl na křižovatku nad pláží Prapratno. Pro některé připlul zase člun, ale já s dalšími nadšenci jsme k lodi přeplavali. Vypluli jsme na moře směrem do Trsteniku. Obzor moře se hodně zatahuje a očekává se další bouřka. Nabádal jsem Káju, ať hledá láhev, aby do ní mohla vložit poslední vzkaz před potopením. Sranda. Vždyť na lodi je i záchranný člun. Trochu mi to vrátila při večeri – ryba, brambory, švestky. Samotné brambory jsem zapíjel zase pivem.

Šestý den, ve čtvrtek 12.9., jsme už zase před snídaní odplouvali na Korčulu. Začal foukat vítr, který má brzy přejít v obávanou Bóru. Stihli jsme to ještě než jsme přistáli v přístavu Korčuly. Rozhodli jsme se opustit na celý den loď, která plula se zájemci do dalších míst v okolí na koupání a šnorchlování. Kája s kamarádkou oběhla tržiště, po návratu jsme dali společně kávu v přístavní restauraci a vydali se na túru okolo ostrova. Na oběd jsme se vrátili do přístavu, zase do přístavní restaurace. Chtěli jsme si pronajmout motorku, ale já nechal řidičák na lodi. Takže jsme mohli vyrazit na motorce až po návratu lodí do přístavu. Do té doby jsme ještě zašli do vnitřních městských hradeb, kde byl klid od toho silného větru. Po převzetí motorky (skútr 75ccm) mne šokovala Kája, když mne chtěla poslat s motorkou na zkušební jízdu. To jako proč, když jsem na motorkách naježdil mnoho tisíc kilometrů? Od začátku měla obavu, nějak si špatně nasadila helmu a ta ji moc tlačila, seděla za mnou půl cesty jak na bidle, křečovitě se mne držela a stále mne nabádala, abych nejel tak rychle (20 km/h). Až po procházce nad městečkem Blato se uklidnila a zpáteční cestu už zvládla v klidu – najeli jsme 65 km. Něco dobré na tom bylo – dlouho už se tolik ke mně netulila, jako na té motorce. Večeřeli jsme už na lodi (plněná paprika, bramborová kaše, dort). Bóra nabírala na síle a s lodí to dost házelo. Někteří už to moc nesnášeli, zvláště po večeri. Překvapil nás Zdeněk, když se objevil s příruční lékárníčkou a nabízel nám kinedryl. Myslím si, že řadě pasažérům to zachránilo spánek.

Předposlední den plavby jsme zahájili už v půl šesté. Kája vyrazila na palubu z kajuty už v šest hodin, protože ji ve spánku rušil motor lodě. Ale vysvětlila mi, že šla se dívat na východ slunce. Byly asi 1,5 metrové vlny a Kája se šla přesvědčit, jestli jsou záchranné vesty na svém místě a přitom si přečetla i návod k použití. To asi bylo uklidňující. Já jsem měl dobré spaní a jen tak jsem vždy stíhal snídaní. Pluli jsme do přístavu už na pevnině, do Podgory.

Při této příležitosti si dovolím ocitovat popis naší kajuty, který napsala Kája do svého deníčku. „Podpalubí nemá koupelnu, to se leze na společnou na horní palubu. Pokud nezapnou motor, tak je v kajutě relativní klid, ale je tam slyšet i vítr, šplouchání moře a cinkání ráhen stěžňů na jachtách v přístavu. V kajutě je palanda, malé umyvadlo a skříň. Málo místa, tak na průchod bokem, proto ty modřiny.“

Ráno nám Zdeněk nabídnul možnosti trávení posledního dne. Cyklisté, tedy ti, co ještě mohli, dostali plánky na výšlap do pohoří Biokovo, na vrchol Sv. Ilija (897 m n.m.) nebo až na Sv. Jure (1762 m n.m.). Byli i tací, co vyjeli až na ten nejvyšší vrchol. Blázní. Turisté a odpadlí cyklisté měli možnost strávit den na plážích Podgory. S Kájou jsme se rozhodli o samostatný výšlap na Sv. Iliji. To bylo moc odvážné rozhodnutí, ale pustili jsme se do toho, vždyť se můžeme kdykoliv vrátit. Pro mne to bylo až přes moje možnosti. Nejdříve starými opuštěnými osadami, kde byly ještě stopy po nedávné válce, stejně jako v ostatních místech, které jsme v Chorvatsku navštívili. Pak už jen serpentinami po silničkách s oddychovými místy, které jsem pokaždé toužebně vyhlížel. Zase ale to byly vyhlídky s lavičkami s nádhernými panoramaty na Podgoru a moře. Poslední kilometr byl už tak 20% převýšení. To jsem už zvládal s častými zastávkami cca po 30 metrech. Kája ale to absolvovala vcelku bez zadýchání.

Až nahoře, ve výšce 897 m n.m., jsem si uvědomil, jak to bylo hlavně pro mne náročné. Ale ten dobrý pocit z překonání namáhavého výstupu nám už zůstane. Restaurace Vrata Biokova nás poskytla potřebné občerstvení, Kája si dala několik kalíšků Travaricy a byla samá legrace. Pokochali jsme se nádherným výhledem od památníku a kostelíka. Museli jsme se ale vydat na zpáteční cestu dolů do přístavu. Vybral jsem kratší turistickou trasu úvozy kamenitou cestou. Pro mne bez problémů, Kája ale trpěla prudkými srázy po kamenech. To jsem dostal nadávek. Ale snažil jsem se ji pomáhat a poskytovat oporu při tom skalnatém sestupu. Došli jsme dolů k lodi úplně vyřízení. Nějaký mejdan po večeri nás moc nezajímal, brzy jsme zalezli do kajuty.

Ještě k ránu jsme vypluli na závěrečnou část naší plavby. Z Podgory do mateřského přístavu Baška Voda. Po cestě jsme ještě posnídali, zabalili a poklidili naši kajutu. Rozloučili jsme se s posádkou z lodi a umístili svoje zavazadla do autobusu, který sice přijel dopoledne, ale odjezd byl naplánovaný až na večer, protože řidiči museli mít zákonnou přestávku. Potulovali jsme se po pláži, odpočívali jsme na lehátkách a ještě se stačili vykoupat v moři. Dali jsme si oběd v restauraci a procházeli jsme se po přístavním městečku. Přitom jsme na promenádě potkali rodinu Jirky Kaliby, která trávila v tomto místě svoji dovolenou. Pozvali nás na kávu do jejich penzionu. To korzo na pobřeží Baška Vody – je tam slyšet čeština víc než v Praze na Václaváku.

Byla to naše první plavba s cestovkou GEOTOUR a moc se nám líbila. Profesionální přístup, perfektní znalost všech navštívených míst a velmi přátelský tým Zdeňka Kukala.

